

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 297/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ladislavom Ščurym, PhD., advokátom, Mierová 1725, Čadca, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/24/2023 z 15. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným postupom a uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Tiež požaduje finančné zadostučinenie 5 000 eur.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T/15/2019 z 21. mája 2021 uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil voči svojej manželke a maloletým dcéram. Za to mu bo uložený trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Išlo o v poradí druhý rozsudok okresného súdu, keď prvý rozsudok okresného súdu z 5. decembra 2019, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, s uloženým trestom odňatia slobody vo výmere tri roky bol uznesením krajského súdu sp. zn. 2To/24/2020 z 29. júla 2020 zrušený z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Krajský súd zrušil rozsudok

okresného súdu najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, a preto, že sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ako aj preto, že nesprávne ustálil začiatok protiprávneho konania sťažovateľa voči poškodeným.

3. Proti rozsudku okresného súdu z 21. mája 2021 podal sťažovateľ odvolanie proti výroku o vine a výroku a treste a prokurátor v neprospech sťažovateľa proti výroku o treste. Na základe podaných odvolaní Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 2To/45/2021 zo 4. mája 2022 podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd zároveň zamietol odvolanie sťažovateľa.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Dospel k záveru, že v rozsahu námietok sťažovateľa nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zhodne s argumentáciou pred všeobecnými súdmi trvá na tom, že k spáchaniu trestného činu voči poškodenej manželke a dcéram nedošlo. Jeho konanie napĺňa maximálne skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Obdobne ako v dovolaní namieta postup krajského súdu pri prvom zrušujúcom rozhodnutí, kedy sa stotožnil s odvolaním prokurátora proti prvému rozsudku okresného súdu. Postup krajského súdu, ktorý nevykonal vo veci akékoľvek dôkazy, hodnotí sťažovateľ ako nespravodlivé súdne konanie. Poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Tempel proti Českej republike, sťažnosť č. 44151/12. Poukazuje tiež na to, že sa mu každým rozhodnutím súdu zvýšil trest.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

8. Ústavný súd sa teda zaoberal zachovaním lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde. V súčinnosti s Okresným súdom Žilina, pracovisko Čadca bolo zistené, že namietané uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 20. novembra 2024 (právoplatnosť nadobudlo

už dňom vyhlásenia, t. j. 15. mája 2024). Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola daná na poštovú prepravu 31. januára 2025 a bola doručená ústavnému súdu 4. februára 2025.

9. Momentom, kedy v prejednávanej veci začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, bolo doručenie uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi. Je zjavné, že právny zástupca sťažovateľa nesprávne odvíjal začiatok plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti odo dňa doručenia mu namietaného uznesenia najvyššieho súdu ako obhajcovi sťažovateľa (2. decembra 2024, čo vyplýva z písomného vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa, ako aj z vyjadrenia okresného súdu). Ústavný súd tiež dodáva, že v prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zároveň zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03). Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

10. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu doručené 20. novembra 2024, je zrejmé, že mu lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti nemu uplynula 20. januára 2025. Ústavná sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 31. januára 2025, teda po uplynutí lehoty na jej podanie. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu